

Νίκος Πιλάβιος

ΒΑΤΟΝΟΥΡΟ
από 7 ετών

Ο Παραμυθιάς

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Παραμυθός: οι περιπέτειές μου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νίκος Πιλάβιος
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Στεφανία Ταπτά
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ – ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ: Κωνσταντίνος Πιλάβιος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαραντή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Νίκος Πιλάβιος, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2010, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-673-3

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Νίκος Πιλάβιος

Ο Παραμυθιάς

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΟΥ

Εικονογράφηση:
Στεφάνια Ταπτά

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΙΛΑΒΙΟΣ γεννήθηκε το 1943 στην Αθήνα. Τα πρώτα του βήματα στο χώρο του θεάματος τα έκανε παίζοντας στο πρώτο παιδικό θέατρο που ιδρύθηκε το 1951, όπως και στο ραδιόφωνο και στον κινηματογράφο. Το 1966, ύστερα από σπουδές στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και στη ROYAL ACADEMY OF DRAMATIC ARTS στο Λονδίνο, ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα παίζοντας στο θέατρο, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση. Το 1975 ανέλαβε τη ραδιοφωνική εκπομπή «ΠΑΙΔΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» και το 1977 το παιδικό πρόγραμμα του ραδιοφώνου του Α΄ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ της Ε.Ρ.Τ. Το 1978 του ανατέθηκε η διεύθυνση του ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ της Ε.Ρ.Τ. όπου έκανε την παραγωγή όλου του παιδικού προγράμματος του καναλιού. Επίσης ήταν σκηνοθέτης, παρουσιαστής και σεναριογράφος των εκπομπών: «Ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ», «ΓΡΑΨΤΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ» και «Η ΧΙΛΙΟΠΟΔΑΡΟΥΣΑ». Το 1987 παραιτήθηκε από την Ε.Ρ.Τ. και ίδρυσε την εταιρεία τηλεοπτικών παραγωγών ΣΑΪΤΑ, η οποία έως το 2008 έκανε την παραγωγή δεκάδων τηλεοπτικών εκπομπών για τη δημόσια και ιδιωτική ελληνική τηλεόραση. Σήμερα εργάζεται ως παραγωγός, ηθοποιός και σεναριογράφος στην εταιρεία τηλεοπτικών παραγωγών του γιου του. Έχει γράψει τέσσερα βιβλία για παιδιά και δύο για ενήλικους. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο του ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ: ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ.

*Σε όλα τα μικρά κορίτσια και αγόρια
της δεκαετίας '78-'88 που έβλεπαν
τότε τον «ΠΑΡΑΜΥΘΑ» και μου έδειξαν,
ύστερα από 30 χρόνια, ότι υπάρχει
ακόμη στην καρδιά τους.
Ν. Π.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποιος είμαι;.....	9
Το μαγικό γιλέκο μου	12
Το αόρατο μαγικό μολύβι μου	25
Εγώ και τα Τρία Γουρουνάκια.....	37
Ο δράκος του νησιού.....	49
Η φάρσα του μάγου.....	60
Η πόλη των κατσούφηδων	71
Το βιβλίο με τα παλιά παραμύθια	80
Πώς φτιάχτηκαν τ' αστέρια.....	90

Ποιος είμαι;

Γεια σας. Είμαι ο Παραμυθάς. Πώς είπατε; Ποιος Παραμυθάς; Μμμ... έχετε δίκιο!

Λοιπόν... «Παραμυθάς» δεν είναι το πραγματικό μου όνομα, είναι το παρατσούκλι που μου έχουν βγάλει οι μεγάλοι εδώ και πολλά χρόνια, επειδή μ' αρέσει να λέω ιστορίες στα παιδιά. Το πραγματικό μου είναι... είναι... φτου να πάρει η ευχή! Το ξέχασα! Πάει τό-

σος καιρός που 'χω να τ' ακούσω! Αφού να φανταστείτε και η ταυτότητά μου ΠΑΡΑΜΥ-ΘΑΣ γράφει. Τέλος πάντων, δεν έχει καμία σημασία τ' όνομά μου· σημασία έχουν οι ιστορίες μου κι όχι εγώ.

Εγώ είμαι ένας απλός παππούς. Βέβαια, όχι και τόσο «απλός», γιατί μπορώ να κάνω μερικά πράγματα που οι παππούδες συνήθως δεν μπορούν να κάνουν. Να, πριν από πολλά χρόνια, μια νεράιδα μου χάρισε ένα μαγικό γιλέκο που, όταν το φοράω, μπορώ να μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα. Μπορώ να γίνομαι μεγάλος σαν ελέφαντας και μικρός σαν καρφίτσα και... το πιο τρομερό –κρατήστε την αναπνοή σας–... μπορώ να πετάω! Μάλιστα, να πετάω. Δεν το πιστεύετε, ε; Δεν πειράζει, γιατί σε λίγο θα διαβάσετε τις ιστορίες μου και θα δείτε κι από μόνοι σας ότι μπορώ να πετάω. Μάλιστα, θα διαβάσετε μερικές από τις ιστορίες που έχω ζήσει κι όχι «παραμύθια», όπως τις λένε οι

μεγάλοι. Αλλά τι περιμένεις από τους μεγάλους; Τόσα καταλαβαίνουν, τόσα λένε. Τέλος πάντων. Θα διαβάσετε, λοιπόν, τις ιστορίες μου και θα δείτε όλα όσα σας είπα ότι μπορώ να κάνω: μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα· γίνομαι μεγάλος σαν ελέφαντας και μικρός σαν καρφίτσα και πετάω! Μάλιστα, πετάω. Σιγά το δύσκολο!

Το μαγικό γιλέκο μου

Σήμερα σκεφτόμουν ότι πρέπει να σας αφηγηθώ μερικά πράγματα για μένα, για να με γνωρίσετε καλύτερα. Έτσι, λέω να σας πω πώς έγινε και βρέθηκα να έχω αυτό το τρομερό μαγικό γιλέκο, με το οποίο, κάθε φορά που το φοράω, μπορώ να μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα, να γίνομαι πολύ μικρός σαν καρφίτσα ή πολύ μεγάλος σαν ελέφαντας, αλλά και να πετάω. Όπως ξέρετε, χωρίς το μαγικό μου γιλέκο δε γίνεται τίποτε απ' όλα αυτά.

Από τότε που ήμουν μικρός, μου άρεσε πολύ να χαζεύω τα πουλιά. Ακόμη και σήμερα μ' αρέσει να πηγαίνω στο δάσος και να πλησιάζω τα πουλιά σιγά σιγά, προσπαθώντας να

μην τα τρομάξω και φύγουν, ώστε να τα παρατηρώ από κοντά. Άλλες φορές, παίρνω τη φλογέρα μου και αρχίζω να παίζω κάτω από κάποιο δέντρο, ενώ τα πουλιά συγκεντρώνονται παραξενεμένα· και σιγά σιγά, ακούγοντάς με, αρχίζουν κι αυτά να κελαηδούν. Προτού αποκτήσω το μαγικό γιλέκο μου, αγαπούσα τόσο πολύ τα πουλιά, που συχνά ονειρευόμουν στον ύπνο μου ότι πετούσα μαζί τους στον ουρανό. Τόσο πολύ μου άρεσε! Ώσπου ήρθε η μέρα που το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα.

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο απόγευμα που βγήκα για να κάνω το συνηθισμένο μου περπάτο στο δάσος. Προχωρούσα και σκεφτόμουν τι όμορφο και ήσυχο απόγευμα που ήταν και δεν κατάλαβα πόσο βαθιά είχα μπει στο δάσος. Τα δέντρα τριγύρω μου είχαν πυκνώσει. Ξαφνικά, καθώς περπατούσα, άκουσα μια γυναικεία φωνή να φωνάζει:

«Βοήθεια... Βοήθεια...»

Σταμάτησα και τι να δω! Λίγο πιο πέρα στεκόταν μια γλυκιά γιαγιά μπροστά από ένα δέντρο και κοίταζε τον κορμό του, όπου σκαρφάλωνε ένα μεγάλο, παχουλό φίδι! Τα 'χασα. Κοίταξα μια τη γιαγιά και μια το φίδι.

«Βοήθεια... Σας παρακαλώ, βοηθήστε με...» μου είπε η γιαγιά μόλις με είδε. «Το φίδι ανεβαίνει στο δέντρο για να φάει τα μικρά αειτόπουλα. Δεν έχουν μάθει ακόμη να πετούν. Λείπει η μαμά τους κι εγώ δεν μπορώ να τα βοηθήσω. Τα μάγια μου δεν πιάνουν επάνω στα φίδια επειδή τα φοβάμαι τόσο!»

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τα μικρά αετόπουλα στη φωλιά τους να τσιρίζουν τρομαγμένα, καθώς το φίδι πλησίαζε όλο και πιο κοντά. Σκέφτηκα να ρωτήσω τη γλυκιά γιαγιά τι εννοούσε όταν είπε ότι δεν πιάνουν τα μάγια της, αλλά, βλέποντας τα αετόπουλα να κινδυνεύουν, έτρεξα να τα βοηθήσω.

Και μια και δε μ' αρέσει να πληγώνω κανενός είδους ζώο και δε φοβάμαι κιόλας τα φίδια, άρχισα να του γαργαλάω την ουρά. Το τεράστιο φίδι άρχισε να σφυρίζει δυνατά από τα γέλια, ξετυλίχτηκε από τον κορμό του δέντρου, κι αφού έπεσε στο χώμα χαχανίζοντας

ολόκληρο, χάθηκε γρήγορα μέσα στο δάσος.

Η γλυκιά γιαγιά με κοίταξε μ' ένα μεγάλο χαμόγελο στα χείλη.

«Αχ, τι καλός που είστε», μου είπε. «Και τα αειόπουλα γλιτώσατε και δε σκοτώσατε το φίδι».

Τότε εγώ την πλησίασα και τη ρώτησα όλο περιέργεια: «Δε μου λέτε, άκουσα καλά πριν; Είπατε ότι δεν πιάνουν τα μάγια σας στα φίδια επειδή τα φοβάστε;»

«Ναι, αλλά πρώτα να σας συστηθώ: Κλοκλό με λένε, μάγισσα Κλοκλό. Κι εσείς πρέπει να είστε ο Παραμυθάς».

«Και πού με ξέρετε;» τη ρώτησα γιατί δε θυμόμουν να έχουμε ξανασυναντηθεί.

«Ε, τι μάγισσα θα ήμουν, αν δεν μπορούσα να βρω ένα όνομα!»

Πριν προλάβω, όμως, να της απαντήσω, μας κάλυψε μια μεγάλη σκιά. Όπως σήκωσα το κεφάλι μου, αντίκρισα μια μεγάλη αετίνα να πετάει πάνω από τα κεφάλια μας. Πέταξε πά-

νω από τη φωλιά με τα παιδάκια της κι εκείνα, από τη χαρά τους μόλις την είδαν, τα έπιασε μια φλυαρία που δε λέγεται. Φαίνεται, όμως, ότι τα αειτόπουλα της είπαν κάτι για εμένα, επειδή εκείνη γύρισε ξαφνικά προς το μέρος μου και άρχισε να μου «μιλάει».

Επειδή όμως εγώ δεν καταλάβαινα τη γλώσσα των πουλιών, η Κλοκλό, μια και ήταν και μάγισσα και την καταλάβαινε, άρχισε να μου μεταφράζει: «Σ' ευχαριστεί πολύ που έσωσες τα παιδάκια της. Λέει ότι όλα τα πουλιά του δάσους ξέρουν πόσο τα αγαπάς, αλλά δε

φανταζόταν ποτέ ότι θα κινδύνευες τη ζωή σου για να σώσεις τα παιδάκια της. Γι' αυτό σε ρωτάει τι χάρη θέλεις να σου κάνει για να σε ευχαριστήσει».

Δίστασα λίγο και έξυσα αμήχανα το κεφάλι μου, μέχρι που ξαφνικά μου ήρθε μια τρελή ιδέα: «Ε... να... πες στην κυρία Αετίνα ότι θα 'θελα για μια φορά στη ζωή μου να πετάξω».

Η Κλοκλό μετέφερε την τρελή επιθυμία μου στην αετίνα και με μεγάλη μου έκπληξη άκουσα την απάντησή της: «Πω, πω... Ξέρεις τι είπε, Παραμυθά; Είπε ότι αυτό θα γίνει αμέσως τώρα, και σε λίγο θα συμβεί κάτι ακόμη καλύτερο: θα πετάς για πάντα!»

Ούτε πρόλαβα να καταλάβω πότε έγιναν όλα όσα ακολούθησαν.

Η αετίνα μού ζήτησε να ανεβώ στην πλάτη της, φώναξε και τ' άλλα πουλιά, και όλοι μαζί πετάξαμε ψηλά.

«Μη φύγεις, μάγισσα!» πρόλαβα να φωνά -

ξω χαρούμενος στην Κλοκλό. «Περίμενέ με. Θα ξαναγυρίσω!»

Αφού πετάξαμε για αρκετή ώρα, επιστρέψαμε πάλι στη γη και βρεθήκαμε σ' ένα μέρος όπου καθόταν ένα παγόني. Η αετίνα τού είπε κάτι, κι εκείνο αμέσως άνοιξε τα φτερά του, έβγαλε μερικά φτερά με το ράμφος του και μου τα έδωσε. Η αετίνα κατέβηκε πάλι χαμηλά και μου έδωσε να καταλάβω ότι ήθελε να ανεβώ στην πλάτη της για να πετάξουμε ξανά. Άλλο που δεν ήθελα εγώ, κι ανέβηκα στη στιγμή.

Σε λίγο βρεθήκαμε πάλι στο δάσος, σ' ένα

ξέφωτο, όπου μας περίμενε μια νεράιδα του δάσους.

«Δώσε μου, Παραμυθά, τα φτερά του παγονιού», μου είπε.

Μόλις τα έπιασε στα χέρια της, άρχισε να πλέκει κάτι με μεγάλη ταχύτητα. Πριν καλά καλά καταλάβω τι γινόταν, η νεράιδα είχε φτιάξει ένα πανέμορφο γιλέκο και μου το έδωσε. Το πήρα και το στριφογύριζα στα χέρια μου, κοιπάζοντάς το χωρίς να καταλαβαίνω...

«Φόρεσέ το, Παραμυθά», με παρότρυνε η νεράιδα.

Φόρεσα το γιλέκο διστακτικά.

«Και τώρα», συνέχισε η νεράιδα, «σκέψου ότι θέλεις να γίνεις πολύ μικρός».

Το σκέφτηκα και... *τσουπ!*... έγινα ξαφνικά πολύ μικρός... μικρός σαν καρφίτσα! Αλλά πριν προλάβω να καταλάβω τι είχε συμβεί, ακούω τη νεράιδα να μου λέει:

«Τώρα σκέψου ότι θέλεις να ξαναγίνεις όπως ήσουν».

Το σκέφτηκα και... τσουπ!... έγινα πάλι κανονικός.

«Τώρα σκέφου ότι θέλεις να γίνεις πολύ μεγάλος», με προέτρεψε πάλι η νεράιδα.

Το σκέφτηκα κι αυτό... κι έγινα τόσο μεγάλος που βρέθηκα ψηλά, πάνω από τις κορφές των δέντρων. Επειδή είχα αρχίσει πια να μπαίνω στο νόημα, αυτή τη φορά δεν περίμενα να μου πει η νεράιδα τι να κάνω και σκέφτηκα από μόνος μου να γίνω κανονικός όπως πριν.

«Κατάλαβες τώρα, Παραμυθά, τι μπορείς να κάνεις όταν φοράς το μαγικό γιλέκο;» με ρώτησε η νεράιδα.

«Ναι», απάντησα.

«Δεν τελειώσαμε, όμως», συνέχισε εκείνη. «Όταν φοράς αυτό το γιλέκο θα μπορείς να μιλάς με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα».

«Δηλαδή, τώρα μπορώ να μιλήσω με την αετίνα;» θέλησα να μάθω.

«Και βέβαια μπορείς», αποκρίθηκε η ίδια η αετίνα, χαρούμενη που την καταλάβαινα.

«Πω, πω!» έκανα κουνώντας με θαυμασμό το κεφάλι μου. «Δηλαδή, μπορώ να πιάσω κουβέντα και μ' αυτόν εδώ το θάμνο;»

«Όση κουβέντα θέλεις», απάντησε ο θάμνος και κούνησε τα φύλλα του σαν να φύσηξε αεράκι.

«Και τώρα...» ξαναπήρε το λόγο η νεράιδα, «σκέψου ότι θέλεις να πετάξεις».

Και μόλις το σκέφτηκα αυτό... βρέθηκα να κάνω τούμπες στον αέρα, όπως κάνουν οι αστροναύτες μέσα στα διαστημόπλοια!

Πρέπει να καταφέρω να τεντωθώ και να γυρίσω μπρούμυτα, σκέφτηκα. Αν το καταφέρω, θα πετάξω.

Και πραγματικά, με το που το σκέφτηκα, βρέθηκα στη σωστή θέση. Το όνειρό μου είχε γίνει πραγματικότητα: πετούσα!

Έκανα μερικές βόλτες πάνω από το δάσος, ξετρελαμένος από τη χαρά μου, κι ύστερα,

αφού σιγουρεύτηκα ότι πλέον ξέρω να πετάω, θυμήθηκα ότι είχα πει στη μάγισσα Κλοκλό να με περιμένει. Χαιρέτησα, λοιπόν, τη νεράιδα, την αετίνα και το θάμνο και γύρισα εκεί όπου την είχα αφήσει.

Καθώς πλησίαζα, της φώναξα χαρούμενος: «Πετάω, Κλοκλό, πετάω...» και προσγειώθηκα δίπλα της.

«Το βλέπω, Παραμυθά», μου απάντησε γελώντας.

«Κι αυτό το χρωστάω σε σένα, Κλοκλό», πρόσθεσα, «που με φώναξες να σώσω τα αετόπουλα από το φίδι».

«Όχι, το χρωστάς στην καλή σου την καρδιά, Παραμυθά», με διόρθωσε εκείνη και μου έδωσε ένα γλυκό φιλί στο μάγουλο.

«Τώρα, θα είμαστε για πάντα φίλοι... Ε, Κλοκλό;» την κοίταξα με αγωνία.

«Και το ρωτάς;» απάντησε εκείνη. «Θα είμαστε για πάντα φίλοι και θα βοηθάμε ο ένας τον άλλο».

Έτσι έγινε, λοιπόν, και μέσα σε μια μέρα γνώρισα τη φίλη μου, τη μάγισσα Κλοκλό, κι απόκτησα το μαγικό γιλέκο μου, με το οποίο –όταν το φοράω, και μόνο τότε– μπορώ να γίνομαι πολύ μικρός, πολύ μεγάλος, να μιλάω με τα ζώα, με τα φυτά και τα πράγματα, και, το πιο σπουδαίο, μπορώ να πετάω.

Χάρη σ' αυτό, έχω ζήσει όλες τις περιπέτειές μου, μερικές από τις οποίες θα διαβάσετε στις επόμενες σελίδες.

Το αόρατο μαγικό μολύβι μου

Τις ζωγραφιές μου εδώ, αλλά και στην εκπομπή μου στην τηλεόραση, τις κάνει το αόρατο μαγικό μολύβι μου. Το γνώρισα πριν από μερικά χρόνια.

Μια μέρα είπα να μη μαγειρέψω και να πάω στο εστιατόριο του φίλου μου του μάγειρα. Ο φίλος μου ο μάγειρας φτιάχνει όλα τα φαγητά και τα γλυκά που μου αρέσουν αλλά και τις πιο καταπληκτικές πατάτες που έχω φάει στη ζωή μου! Μάλιστα, κάθε φορά που συναντιόμαστε, μας αρέσει –λες και είμαστε μικρά παιδιά– να λέμε ένα τραγούδι που μας είχε γράψει κάποτε ένας άλλος φίλος μας, ένας μουσικός. Το τραγούδι πάει κάπως έτσι:

– Παραμυθά, Παραμυθά,
σου φτιάχνω ρύζι μ' αρακά,
με φρέσκια σάλτσ' από ντομάτες...
– Θέλω και τηγανιτές πατάτες.
– Παραμυθά, Παραμυθά,
σου φτιάχνω τούρτες, παγωτά,
με κρέμα, ζάχαρη, σφολιάτες...
– Θέλω και τηγανιτές πατάτες.
– Ναι, ναι, ναι, Παραμυθά,
θα σου κάνω και τηγανιτές πατάτες.
Ναι, ναι, ναι, Παραμυθά,
θα σου κάνω και τηγανιτές πατάτες.

Αφού πήγα, λοιπόν, πρώτα στην κουζίνα και χαιρέτησα το φίλο μου το μάγειρα, κάθισα σ' ένα τραπέζι. Ξαφνικά, άκουσα έναν αναστεναγμό:

«Αααααα, τι έπαθα το κακόμοιρο!...»

Κοίταξα γύρω μου παραξενεμένος αλλά δεν είδα κανένα. Ήταν νωρίς και ήμουν ο μόνος στο μαγαζί.

«Ποιος αναστενάζει;» ρώτησα.

«Κι εσύ ποιος είσαι;» αντιγύρισε μια φωνή.

«Ο Παραμυθάς», αποκρίθηκα. «Εσύ όμως ποιος είσαι; Ή, μάλλον, πού είσαι;»

«Εδώ, μέσα στο ποτήρι, όπου μπήκα να ξεκουραστώ».

Κοίταξα προσεκτικά μέσα στο νεροπότηρο μπροστά μου, αλλά δεν είδα τίποτα.

«Και τι είσαι εσύ που μπήκες μέσα στο ποτήρι για να ξεκουραστείς; Και γιατί δε σε βλέπω;»

«Είμαι ένα αόρατο μαγικό μολύβι. Τώρα θα με ζωγραφίσω για να με δεις».

Και τότε, είδα να ζωγραφίζεται ένα μολύβι μέσα στο ποτήρι μου.

«Μα πώς γίνεται κι άκουσες τη φωνή μου και μπορούμε και μιλάμε;» με ρώτησε το μολύβι.

«Πριν από λίγο καιρό», του απάντησα, «μια νεράιδα μου χάρισε ένα μαγικό γιλέκο, με το οποίο μπορώ να πετάω, αλλά και να μιλάω με τα ζώα, τα φυτά και τα πράγματα».

«Τυχερό είμαι που σε βρήκα», αναφώνησε το μολύβι, «γιατί έτσι θα έχω κάποιον να λέω τον πόνο μου».

«Για πες μου, λοιπόν, τι σου συνέβη;»

«Αχ...» αναστέναξε το μαγικό μολύβι και ξεκίνησε την ιστορία του. «Πριν από λίγο καιρό, ένας μάγος, ο μάγος Τραλαλάς, ήθελε να κάνει κάποιο δώρο σε έναν άλλο μάγο φίλο του, το μάγο Κατσουφάκια, για τη γιορτή του. Κι επειδή ήθελε το δώρο του να είναι κάτι

παράξενο και πρωτότυπο, σκέφτηκε να του φτιάξει ένα μαγικό μολύβι, στο οποίο αν του έλεγε “φτιάξε μου μια καρέκλα” ή οτιδήποτε άλλο, τότε εκείνο θα το ζωγράφιζε αμέσως και μάλιστα με χρώματα. Ε, λοιπόν, αυτό το μολύβι είμαι εγώ! Έτσι ήρθα στη ζωή. Μόλις με έφτιαξε, ο Τραλαλός μου ζήτησε, για να με δοκιμάσει, να του κάνω μερικά λουλούδια, κάτι ζώα και άλλα μικροπράγματα. Ύστερα, με συσκεύασε σαν δώρο και με πήγε στον Κατσουφάκια. Πριν προλάβω καλά καλά να

καταλάβω τι είμαι, βρέθηκα στο τραπέζι του μάγου Κατσουφάκια. Αυτός ο μάγος, όμως, ήταν πολύ κακός και, μόλις μείναμε οι δυο μας, άρχισε να μου ζητάει να του ζωγραφίζω πράγματα που δε μου άρεσαν καθόλου. Μου ζητούσε να του φτιάξω λύκους, οχιές, δράκους, φίδια, τέρατα με πολλά αυτιά κι ένα σωρό άλλα τρομακτικά ζωντανά! Εγώ, όμως, καθόμουν ακούνητο και δε ζωγράφιζα τίποτε απ' αυτά που μου έλεγε ο παλιομάγος.

»“Αν δεν κάνεις αυτά που σου λέω, θα σε κάνω αόρατο”, μου φώναξε. “Δε θα μπορεί να σε δει πια κανείς και θα είσαι άχρηστο”.

»Τότε θύμωσα πολύ κι άρχισα να μουτζουρώνω όλα τα κάδρα του πύργου του. Το τι μουτζούρωμα έκανα στους παππούδες και τους προπαππούδες του, το τι μουστάκια έβαλα στις μάγισσες και στους μάγους, τι μούσια, γυαλιά και δόντια, δε λέγεται! Αυτός με κυνηγούσε από πίσω και φώναζε: “Στάσου, στάσου, παλιομόλυβο”. Κι όταν είδε κι αποείδε

ότι δεν μπορούσε να με πιάσει, φώναξε: “Να γίνεις αόρατο!”

»Και ξαφνικά, εκεί που έτρεχα στο διάδρομο... φρρρρ... εξαφανίστηκα! Ούτε τη μύτη μου δεν έβλεπα».

«Και μετά, τι έγινε;» ρώτησα το μολύβι που είχε αρχίσει να το πονάει η ψυχή μου για όσα τράβηξε.

Κι εκείνο συνέχισε: «Ε, μετά, βρήκα ευκαιρία που ήμουν αόρατο και το 'σκασα από τον

πύργο του μάγου. Στην αρχή ήμουν πολύ χαρούμενο που είχα βρει την ελευθερία μου αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι είχα πάθει αυτό που είχε πει ο μάγος. Δεν ήμουν πια μόνο ένα μαγικό μολύβι, αλλά ήμουν κι ένα αόρατο μολύβι, δηλαδή άχρηστο. Επειδή είχα γίνει αόρατο δε με έβλεπε πια κανείς κι έτσι δε μου ζητούσε κανείς να ζωγραφίσω. Φώναζα: “Ε, εδώ είμαι, πείτε μου να ζωγραφίσω κάτι...” αλλά δεν καταλάβαινε κανείς τη γλώσσα ενός μολυβιού. Όσοι μπήκα σ’ αυτό το εστιατόριο και συνάντησα εσένα. Αλήθεια, πώς σε λένε;»

«Παραμυθά», του απάντησα. «Δε μου λες, μολυβάκι μου, θέλεις να έρθεις να μείνεις μαζί μου; Κι όταν λέω τις περιπέτειές μου στην τηλεόραση ή όταν τις γράφω στα βιβλία μου, να κάνεις εσύ ζωγραφιές για να ζωντανεύουν; Τι λες; Θέλεις;»

«Αν θέλω, λέει; Και το συζητάς;» απάντησε χαρούμενο το μολύβι. «Εσύ μπορεί να μη με

βλέπεις, αλλά μπορείς να μ' ακούς. Κι όταν δε θα μπορώ να σου μιλάω για να μ' ακούσεις, θα σου γράφω αυτά που θέλω σε ένα χαρτί κι εσύ θα τα βλέπεις και θα 'ναι σαν να σου μιλάω με νοήματα».

Μόλις τέλειωσα λοιπόν το φαγητό μου, ξεκίνησα για το σπίτι μαζί με το μαγικό μολύβι που πετούσε από τη χαρά του.

Και για να μου δείξει πόσο χαρούμενο ήταν, μόλις είδε στο δρόμο τα γυμνά κλαριά των χειμωνιάτικων δέντρων, είπε: «Α, δε μ' αρέσουν έτσι όπως είναι».

Και μέχρι να πεις τρία, τα γέμισε με φύλλα. Μόλις είδα τα δέντρα γεμάτα φύλλα, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου. «Δε φτιάχνεις και μερικές φωλιές για τα πουλιά;» του πρότεινα.

Δεν πρόλαβα να το πω... και να σου οι φωλιές.

«Μα εσύ δεν είσαι απλώς ένα μαγικό μολύβι, είσαι ένα σπουδαίο μαγικό μολύβι!» το επαίνεσα. «Έλα τώρα. Είναι ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι μου. Θα πάμε πετώντας και σε λίγα λεπτά θα είμαστε εκεί».

Το μολύβι πήδηξε αμέσως μέσα στην τσέπη μου. Πριν προλάβω, όμως, να απογειωθώ, είδα τέσσερα παιδάκια να κάθονται στενοχωρημένα σ' ένα παγκάκι στην πλατεία της γειτονιάς. Τα πλησίασα γεμάτος περιέργεια.

«Τι έχετε και είστε τόσο στενοχωρημένα; Γιατί δεν παίζετε;» τα ρώτησα.

«Μα για να παίξουμε...» παραπονέθηκε ένα αγοράκι, «χρειάζεται ένα πάρκο ή μια παι-

δική χαρά, κι εμείς δεν έχουμε τίποτε από τα δύο».

«Πες τους να μην είναι στενοχωρημένα», άκουσα το αόρατο μαγικό μολύβι να μου φωνάζει από την τσέπη μου.

Και... πριν προλάβω να το ρωτήσω τι εννοούσε, πετάχτηκε έξω κι άρχισε να φτιάχνει μια παιδική χαρά στη μέση της πλατείας. Το τι τσουλήθρες, τι κούνιες, τι τραμπάλες έφτιαξε δε λέγεται!

Σε λίγο, η παιδική χαρά ήταν έτοιμη. Ωραιότερη δεν υπήρχε σ' ολόκληρη την πόλη! Τα

παιδιά όρμησαν κι άρχισαν το παιχνίδι με όλη την ψυχή τους και γεμάτα χαρά, μα πολλή χαρά, σας λέω.

Όταν πια το άόρατο μαγικό μολύβι κι εγώ σιγουρευτήκαμε ότι τα παιδιά περνούσαν καλά και ήταν χαρούμενα, γυρίσαμε να φύγουμε.

«Άντε, μολυβάκι μου», του ψιθύρισα, «ήρθε η ώρα να πηγαίνουμε. Κι από δω και μπρος εμείς οι δυο θα λέμε στα παιδιά ένα σωρό ιστορίες».

Και μόλις ένιωσα το άόρατο μαγικό μολύβι να τρυπώνει στην τσέπη μου, ξεκίνησα πετώντας για το σπίτι μου.

Εγώ και τα Τρία Γουρουνάκια

Χθες το βράδυ, εκεί που ξεσκόνιζα τα βιβλία μου, έπεσε το μάτι μου σ' ένα πολύ παλιό βιβλίο που το 'χα από παιδί. Θα το ξέρετε πιστεύω: *Τα Τρία Γουρουνάκια*. Δεν ξέρω τι κάνετε εσείς, αλλά εγώ όταν ήμουν μικρός και διάβαζα ένα παραμύθι –ή μου το διηγιόταν κάποιος– μου άρεσε να φαντάζομαι ότι ήμουν και εγώ μέσα στο παραμύθι. Μόλις, λοιπόν, βρήκα *Τα Τρία Γουρουνάκια*, που ήταν ένα από τα αγαπημένα μου, σκέφτηκα: *Α, ωραία! Ευκαιρία να το ξαναδιαβάσω*. Κάθισα λοιπόν στο γραφείο μου, άνοιξα το βιβλίο κι άρχισα το διάβασμα:

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια γουρουνίσσα που είχε τρία γουρουνάκια: τον Ασπρού -

λη, τον Μαυρούλη και τον Καφετούλη. Μια μέρα φώναξε τα παιδιά της και τους είπε:

— Παιδιά μου, μεγαλώσατε πια. Ήρθε καιρός να πάτε να βρείτε την τύχη σας.

Εκείνα λοιπόν τη φίλησαν και ξεκίνησαν να πάνε να βρουν την τύχη τους...

Κι εκεί που διάβαζα το βιβλίο, δεν ξέρω πώς έγινε, βρέθηκα να έχω βγει κι εγώ βόλτα. Ξαφνικά, τι να δω μπροστά μου; Τα τρία γουρουνάκια έρχονταν προς το μέρος μου, το ένα πίσω από το άλλο, κρατώντας τα δισάκια τους στον ώμο!

«Γεια σας», χαιρέτησα, «πού πάτε, καλέ, για πού το βάλατε;»

«Πάμε να βρούμε την τύχη μας», απάντησε ο Καφετούλης. «Και πρώτα πρώτα θα χτίσουμε τα σπιτάκια μας».

«Ωραία», τους είπα, «κι όταν τα τελειώσετε θα έρθω να σας κάνω επίσκεψη. Μην ξεχάσετε να με ειδοποιήσετε».

Χαιρέτησα τα τρία γουρουνάκια και συνέ-

χισα τη βόλτα μου, ενώ ο Ασπρούλης, ο Μαυρούλης και ο Καφετούλης άρχισαν να χτίζουν τα σπίτια τους.

Ο Ασπρούλης έχτισε το σπιτάκι του με άχυρα τραγουδώντας:

*«Μ' άχυρα το σπίτι μου θα χτίσω.
Το φαγάκι μου γρήγορα θα ψήσω.
Κι έτσι θα έχω μπόλικο καιρό,
τη φλογέρα μου όσο θέλω να φουσά».*

Ο Μαυρούλης έχτισε το σπιτάκι του με ξύλα, λέγοντας το δικό του τραγούδι:

*«Με ξύλα το σπιτάκι μου θα χτίσω.
Το φαγάκι μου γρήγορα θα ψήσω.
Κι ύστερα θα κάτσω στην αυλή
να παίξω το γλυκό μου το βιολί».*

Ο Καφετούλης, όμως, που ήταν αποφασισμένος να δουλέψει σκληρά, έχτισε το σπιτάκι του με τούβλα, γι' αυτό το τραγούδι του ήταν λίγο διαφορετικό:

*«Με τούβλα το σπιτάκι μου θα χτίσω.
Δε με νοιάζει κι αν αργήσω.
Έχω καιρό μετά να τραγουδώ,
το σπίτι μου θέλω να 'ναι γερό».*

Όταν τα τρία γουρουνάκια τέλειωσαν τα σπίτια τους, με ειδοποίησαν, όπως είχαμε συμφωνήσει, για να τους κάνω επίσκεψη. Άρχισα από τον Καφετούλη που είχε φτιάξει το πιο ωραίο και το πιο γερό σπίτι.

«Γιατί, Καφετούλη, κουράστηκες τόσο πολύ

να φτιάξεις το σπίτι σου με τούβλα, ενώ τ' αδελφια σου τέλειωσαν γρήγορα γρήγορα;» τον ρώτησα ευγενικά.

«Μα είναι τεμπέληδες, Παραμυθά. Τα σπίτια μας πρέπει να είναι γερά για να μην μπορεί να μπει ο λύκος», μου απάντησε εκείνος αυστηρά.

Και πραγματικά. Την ίδια ώρα που εγώ ήμουν στο σπίτι του Καφετούλη και τα λέγαμε, έξω από το σπίτι του Ασπρούλη ο λύκος

προσπαθούσε να ξεγελάσει το γουρουνάκι τραγουδώντας:

*«Γουρουνάκι, γουρουνάκι,
άνοιξέ μου λιγουλάκι
για να μπω μες στο σπιτάκι».*

Αλλά ο Ασπρούλης, που κατάλαβε ποιος ήταν, του απάντησε:

*«Όχι, όχι, κύριε λύκε,
ό,τι και να κάνεις, ό,τι και να πεις,
δε σου ανοίγω για να μπεις».*

Ο λύκος, όμως, θύμωσε και φώναξε:

*«Κι εγώ τότε θα φυσήξω...
θα φυσήξω... θα φυσήξω...
Και το σπίτι σου θα το γκρεμίσω».*

Και πράγματι, ο λύκος φύσηξε... φύσηξε...

ξαναφύσηξε... κι έτσι, όταν λίγο αργότερα πήγα στον Ασπρούλη για να του κάνω επίσκεψη, ο Ασπρούλης δεν ήταν εκεί και το σπιτάκι του είχε γκρεμιστεί.

Σίγουρα θα το γκρέμισε ο λύκος, σκέφτηκα, και να δεις που θα έχει πάρει και τον Ασπρούλη μαζί του. Πρέπει να πάω γρήγορα στο σπίτι του Μαυρούλη, να τον ειδοποιήσω πριν πάει και σ' αυτόν ο λύκος.

Την ίδια στιγμή, όμως, ο λύκος είχε φορέσει μια προβιά αρνιού και προσπαθούσε να ξεγελάσει με το τραγούδι του τον Μαυρούλη,

κάνοντας τη φωνή του να μοιάζει με αρνάκι:

*«Μπε... μπε... μπε...
Είμαι ένα μικρό αρνάκι.
Άνοιξέ μου λιγουλάκι,
για να μπω μες στο σπιτάκι».*

Αλλά ο Μαυρούλης, που ήταν έξυπνο γουρουνάκι, τον κατάλαβε το λύκο και του απάντησε:

*«Όχι, όχι, είσαι ο λύκος,
κι ό,τι και να κάνεις, κι ό,τι και να πεις,
δε σου ανοίγω για να μπεις».*

Αλλά ο λύκος, όπως έγινε και με τον Ασπρούλη, δεν το έβαλε κάτω και συνέχισε:

*«Κι εγώ τότε θα φυσήξω...
θα φυσήξω... θα φυσήξω...
Και το σπίτι σου θα το γκρεμίσω».*

Και γι' άλλη μια φορά ο λύκος φύσηξε... φύσηξε... ξαναφύσηξε... κι έτσι, όταν εγώ έφτασα στο σπίτι του Μαυρούλη, κατάλαβα ότι ο λύκος με είχε προλάβει, γιατί το σπίτι ήταν γκρεμισμένο και ο Μαυρούλης δεν ήταν πουθενά.

Πρέπει γρήγορα να γυρίσω στον Καφετούλη, σκέφτηκα, για να φτάσω πριν από το λύκο και να του πω να προετοιμαστεί, ώστε να μην την πάθει όπως την έπαθαν τ' αδέλφια του.

Κι έτσι έφυγα γρήγορα, πετώντας για το σπίτι του Καφετούλη. Καθώς πετούσα, είδα το λύκο να τρέχει προς τα κει και τον προσπέρασα.

Ευτυχώς τον πρόλαβα, σκέφτηκα.

Σε λίγο προσγειώθηκα μπροστά στο σπίτι του Καφετούλη και μπήκα αμέσως: «Γρήγορα, Καφετούλη», του φώναξα. «Ο λύκος έχει πιάσει τα δυο αδελφάκια σου και τώρα έρχεται εδώ».

«Μη σε νοιάζει, Παραμυθά», αποκρίθηκε ο Καφετούλης, «το σπίτι μου είναι από τούβλα και δεν μπορεί να το ρίξει. Μόνο βοήθησέ με να δυναμώσουμε τη φωτιά στο τζάκι, για να βράσει το νερό γρήγορα και να γίνει καυτό. Είμαι σίγουρος ότι, όταν ο λύκος δει ότι δεν μπορεί να γκρεμίσει το σπίτι, θα προσπαθήσει να μπει από την καμινάδα. Να, μου φαίνεται ότι τον ακούω να σκαρφαλώνει στη στέγη».

Και πράγματι, ο λύκος, αφού φύσηξε και ξεφύσηξε και είδε ότι δεν μπορούσε να ρίξει το σπίτι του Καφετούλη, σκαρφάλωσε στη στέγη προκειμένου να μπει από την καμινάδα. Έτσι τρύπωσε στην καμινάδα και γλίστρησε μέχρι κάτω... Εκεί όμως τον περίμενε η

έκπληξη που του είχε ετοιμάσει ο Καφετούλης.

ΣΠΛΑΑΑΑΤΣ... έκανε ο λύκος πέφτοντας μέσα στο καυτό νερό.

«ΟΥΑΟΥ!!!» ούρλιαξε ο λύκος, καθώς, τσουρουφλισμένος από το ζεματιστό νερό, τινάχτηκε στον αέρα και πετάχτηκε σαν να είχε ελατήριο έξω από την καμινάδα. «ΟΥΑΟΥ...!!!» ξαναφώναξε ο λύκος...

...Κι εγώ τότε... ξύπνησα!

Χα, χα, χα... Όπως καταλάβατε, διαβάζοντας με είχε πάρει ο ύπνος πάνω στο βιβλίο. Έτσι γίνεται πάντα: όποτε διαβάζω τα παλιά παραμύθια, με παίρνει ο ύπνος σαν μικρό

παιδί... Χα, χα, χα... Γι' αυτό δε διαβάζω ποτέ εδώ πάνω στη σκάλα, αλλά κατεβαίνω και κάθομαι στο γραφείο μου. Ας είναι. Αυτή τη φορά ομολογώ ότι πέρασα πολύ ωραία με τα τρία γουρουνάκια. Όσο για το τέλος του παραμυθιού, το ξέρετε, φαντάζομαι: Ο Καφετούλης πήγε και πήρε τ' αδελφάκια του από τη φωλιά του λύκου, όπου τα είχε κρύψει, κι έτσι όλοι μαζί πια έζησαν στο όμορφο τούβλινο σπιτάκι που είχε χτίσει ο Καφετούλης.

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

Νίκος Πιλάβιος

ο Παραμυθιάς

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΟΥ

Τυπωμένο σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

και για νεαρούς αναγνώστες με κλασικούς

Ο Παραμυθιάς είναι ένας παππούς όχι και τόσο συνηθισμένος. Έχει ένα μαγικό γιλέκο που, όταν το φοράει, μπορεί να μιλάει με τα ζώα, με τα φυτά και με τα πράγματα, ακόμη και να πετάει!

Σ' αυτό το βιβλίο θα μάθετε πώς απέκτησε το μαγικό γιλέκο του και το αόρατο μαγικό μολύβι του· πώς μπλέχτηκε με το λύκο και τα τρία γουρουνάκια, και τι τράβηξε όταν «μπήκε» σε ένα βιβλίο με παλιά παραμύθια· πώς έκανε τους κατοίκους της πόλης των κατσούφιδων να ξαναγελάσουν και πολλά πολλά ακόμη.

Άλλη μια διασκεδαστική ιστορία από το λατρεμένο Παραμυθιά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 29 04 020 • ΦΑΞ: 210 29 19 500
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-673-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ. 2142.08065